

VEJEN DERTIL

Det koster fra cirka 2000 kroner at flyve retur fra København til enten Tunis, Djerba eller Monastir nær Sousse. "Afbudsrejser" til for eksempel Sousse eller Djerba med hotel i en uge kan undertiden være billigere end en flybillet. Både Djerba og Sousse er gode baser for et roadtrip i det sydlige Tunesien.

Der er forskellige muligheder for overnatning, blandt andet ferielejligheder og hoteller fra 200 kroner pr. person. Har man mod på at prøve noget anderledes, kan man bo i et berbertelt (cirka 100 kroner pr. person for en seng i et sovetelt) eller på et troglodyt-hotel, som er en underjordisk hule, også fra 100 kroner pr. person.

Det sydlige Tunesien kan besøges året rundt, men byder på varme somre (25-40 grader) og kølige vintre (10-20 grader).

Billeje i Tunesien koster fra cirka 250 kroner pr. dag. Det er muligt at arrangere en organiseret tur med firehjulstrækker til Ksar Ghilane, hvis man ikke har mod på at køre selv.

Oasen for enden af vejen

Alle, vi møder på vores vej, ryster på hovedet, da vi fortæller, at vi vil køre ind i Sahara i en lille Fiat Palio. Men ikke desto mindre er det det, der er vores mål: at opleve Saharas gyldne sandklitter på egen hånd.

Jakob Øster, rejseliv@berlingske.dk

Hver eneste af de fem tunesere, vi spørger i den eventyrlige tunesiske berberby Tozeur, hvor vi befinder os, svarer det samme:

"Det kan ikke lade sig gøre."

Altså at køre gennem Sahara i vores næsten latterligt lille, tohjulstrukne Fiat Palio, der må være en af de mest skrabede biler, samlebandet på Fiat-fabrikkerne nogensinde har spyttet ud.

Ikke ligefrem nogen machobil. Snarere tilhører den kategorien "nem, lille bil at parkere, når man skal ind til byen og drikke caffè latte".

Gennem utallige kolde danske vintermåneder har vi ellers drømt om at rejse ind i Sahara. Ind til kamelkaravanerne i de enorme gyldne sandklitter.

Derind, hvor berbere rider på araberhingste i solnedgangen. Og derind, hvor stjernerne i de kølige, romantiske ørkennætter lystigt glimter ned til os.

Nu står vi her, så tæt på målet, og får at vide, at det ikke kan lade sig gøre med den bil, vi nu engang har lejet.

Vi forlader Tozeurs eksotiske virvar af æselkærrer, små, røde knallerter nærmest blotet for kubik og byens venlige, kutteklædte berbere med farverige hovedbeklædninger.

Bag os lægger vi deres formanende ord om, hvad der kan lade sig gøre i Tunesiens store ørken, og så sætter vi ellers kursen mod syd - mod Sahara.

Til at begynde med er det nu ikke ørken, der opsluger os. Landskabet skifter karakter fra sand til noget, der minder om fygesne over en stor bundfrossen sø. Et mildest talt overraskende syn her ikke langt fra ækvator. Men det er nu ikke sne, der omgiver os, og vi er heller ikke havnet midt i et gigantisk fatamorgana.

Vi drøner tværtimod af sted over en forhøjet dæmning gennem området Chott el Djerid, der er en indtørret saltsø på 5000 kvadratkilometer, der ser mindst lige så tørstig ud som den omkringliggende ørken.

Mylder på kanten af Sahara

Det hvide landskab, der ligner en luftspejling, holder op, da vi når frem til Douz, der er den sidste by, før Saharas sand tager helt over. I

Douz ser vi talrige turister, der rider på kameler. Klitterne er godt nok hverken højere eller smukkere end dem ude ved Vesterhavet, men det er her på grænsen mellem civilisationen og Sahara, at de store busser har adgang, så turoperatørerne har kronede dage.

Lange rækker af vuggende kameler trasker ud af byen med deres last af japanere iklædt fuld safariuniform. Midt i dette virvar beslutter vi, at vi må og skal på rigtigt eventyr. Hvis det altså kan lade sig gøre at få bugseret vores caffè latte-Fiat dybere ind i Sahara.

Men her i Douz er beskeden fra de lokale, vi spørger, den samme:

"I når aldrig frem til Ksar Ghilane," som oasen godt 100 kilometer inde i Sahara hedder.

"Sandet helt inde ved oasen er for højt til jeres lille bil," siger de samstemmende.

"Det er blevet gjort"

Lidt hjælp får vi dog. Vores frygt for at fare vild i ørkenen viser sig nemlig at være ubegrundet. En lokal fortæller, at det med at finde vej ikke er noget problem.

- Bare følg den eneste vej, der er, siger han.

- Det er lige ud hele vejen.

Helt inde ved oasen kræves gode køreegenskaber for ikke at sidde fast i sandet. Vi sidder fast en enkelt gang og må trækkes fri af en firhjulstrækker. Foto: Jakob Øster

Det lyder jo let nok. Så skal vi bare have knoklet bilen gennem sandet. Efter at have antastet et utal af landsbyboer, der alle uden undtagelse er iført kutter med sjove, spidse hætter og næsten lige så sjove små, spidse fip-skæg, lykkes det os endelig at finde en smilende berber, der tror, at vores projekt kan lykkes.

- Det er blevet gjort, siger han.

Han tænker sig om et kort øjeblik og tilføjer med et grin:

- Bare husk, at I bliver nødt til at køre hurtigt gennem sandet.

Vi smiler tilbage. Måske kan det alligevel lade sig gøre. Det skal i hvert fald prøves.

Sand, sand og atter sand

Solen brænder uophørligt, og det tørre ørkensand blæses mod vores forrude og hvirvles op over bilens tag. Snart ser vi intet tegn på liv. Ingen landsbyer. Ingen elmaster. Ingen vejskilte.

Fra oasen inde i Sahara rider vi på kameler ud til ørkenfortet Ksar Ghilane. Foto: Jakob Øster

En gruppe turister på vej gennem Sahara til ørkenfortet Ksar Ghilane.
Foto: Jakob Øster

← FORTSAT FRA
FOREGÅENDE SIDE

Kun en ensom sydgående vej omgivet af sand, sand og atter sand. Her er tørt og varmt som på en brødrister i helvede.

Heldigvis har vi masser af vand. Faktisk er vores lille Fiat så tungt lastet med mineralvand på flaske, at vi snildt kunne starte vores egen oase. Proviantmesteren Charlotte har nemlig sørget for, at vi har vand nok til at overleve omkring en måned i bilen, hvis vi skulle køre fast. Ikke at det er nødvendigt, for fra tid til anden møder vi en modkørende landrover på vej hjem fra ørkensafari.

- Har I brug for hjælp? spørger vi, da vi møder en stillestående firhjulstrækker.

Hurtigt indser vi dog, at bemærkningen er lige lovlig dumsmart, taget i betragtning, at hverken vores patetiske donkraft eller vores alt for små salondæk kan finde nævneværdig anvendelse på deres monstrøse landrover.

Men vand har vi da baljevis af.

De fire turister inde i den hvide landrover kigger mistroisk ud på vores lille bil. De er punkteret på vej hjem fra ørkensafari, og deres chauffør, der ligner en, der har overlevet mindst tre ørkenkrige, knokler for at få skiftet dæk. De takker pænt nej til vores tilbud om hjælp. Vi skynder os videre, inden situationen bliver for akavet.

Ingen regler for kørsel

Den første lange strækning er uproblematisk, men efterhånden som vi kommer dybere ind i Sahara, er mere sand føjet ind over vejen. Risikoen for at fare vild er heldigvis minimal, og ud over en enkelt gang, hvor vejen deler sig, er det, som vi har fået fortalt, lige ud hele vejen.

Pludselig ser vi geder. En græssende flok, der ernærer sig af de beskedne buske, der nu

Berberere med kutter med spidse hatte vender verdenssituationen nær byen Tozeur i det sydlige Tunesien. Foto: Jakob Øster

er begyndt at dukke op fra sandet.

Et tegn på, at vi endelig nærmer os oasen, nogle timer efter at vi forlod Douz. En skæget gedehyrde med solbrændt læderhud vinker smilende til os midt fra flokken.

Han ligner noget fra tidens begyndelse,

men afsløres dog af den skinnende sølvgrå "Made in Hong Kong"-ghettoblaster, han bærer under armen.

Først herinde et par kilometer før oasen bliver sandet vanskeligt at køre i. Bilen skøjter igennem sandet, og vi husker at køre

stærkt, når sandet er højest, som vi har fået besked på. Adrenalinen pumper. Hvem gider trække os fri, hvis vi kører fast?

FORTSÆTTES
PÅ NÆSTE SIDE →

← FORTSAT FRA
FOREGÅENDE SIDE

Værst er det, når sandet er ujævnt fordelt hen over vejen. Alt for tit banker vi undervognen ned i sandet, når vi fræser derudad, og forhjulene pludselig forsvinder ned i et hul. Heldigvis er sand et taknemmeligt materiale at kolliderer med, og der sker tilsyneladende ikke noget med bilen.

- Der er ingen regler for, hvor i Tunesien I må tage bilen hen, sagde manden hos Hertz et par dage forinden, da vi lejede bilen.

- Bare I selv kan få den ud igen, hvis I kører væk fra asfaltvejene.

Vel ikke helt urimelige betingelser, når toser som os finder på at køre ind i Sahara, tænker vi, mens vi med klamme håndflader fræser gennem sandet. Samtidig er det sgu sjovt. Ørkenfræs for fuld fart i en lille Fiat i Sahara. På vej mod en oase. Vi smiler og giver den gas.

Oasen for enden af vejen

Ud af ingenting åbenbarer oasen sig. Fra at være en lille, grøn plet i den franskrødsfarvede ørken vokser den sig større, efterhånden som vi kommer tættere på, og til sidst udgør den en magisk frodig palmelund her langt inde i verdens største sandørken.

Som Las Vegas' glimtende lyshav vokser ud af Nevada-ørkenen, vokser Ksar Ghilanes frodige palmelund her ud af Sahara.

Først da vi er næsten helt fremme ved den forjættende oase, kører vi fast. Vores små salondæk pisker desperat rundt uden at møde modstand, mens bilen hjælpeløst graver sig dybere ned i sandet. Lynhurtigt får vi dog hjælp, da der her helt inde ved oasen er adskillige firhjulstrækkere. På under fem minutter er vi igen trukket fri.

Foran Camping Paradise holder 10 hvide firhjulstrækkere på rad og række i sandet for-

an campingpladsens kæmpe nomadetelte. Vi klemmer den lille, sorte Fiat ind for enden af rækken, trækker håndbremsen og puster ud.

- Til lykke, siger en chauffør, da vi træder ud.

Han står ved sin vogn og pulser på en smøg.

- Det er snart længe siden, nogen er nået helt herind i en almindelig bil.

Området er som taget ud af en tegneserie. En lille oase midt i Sahara omgivet af bløde bølger af sand, der strækker sig herfra og langt ned gennem Algeriet og Libyen. Vi må knibe os i armen for at forsikre os om, at dette sted virkelig eksisterer og ikke blot er en luftspejling.

En varm kilde forsyner en idyllisk naturlig svømmepøl med knap 40 grader varmt vand.

▲ Smilende berberfamilie med hestevogn i det sydlige Tunesien. Foto: Jakob Øster

◀ I Sahara-ørkenen, som ses i baggrunden, kan der godt være lidt langt mellem toiletterne. Foto: Jakob Øster

breder sit bedetæppe ud over en af de gyldne klitter og sender sine bønner op mod Allah.

Lys og skygge vekselvirker i sandet bag de uendeligt mange klitter, efterhånden som solens sidste stråler rammer dem. Til sidst bliver skyggerne bag vores kameler så lange, at de ligner fantasidyr fra et Dalí-maleri.

Iskold nat i Sahara

Natten er smuk og kold. Stjernerne funkler og blinker bredt og lystigt over himmelhvelvingen, som det hører sig til i en ørken. Men andet end sjælen varmer de ikke.

Vores berber-nomadetelt er kæmpestort med murede vægge og et tykt filttag. Men uden varme. Teltet er egentlig en sovesal med 10 senge. Men på denne tid af året har vi teltet helt for os selv i den iskolde nat. Natten i teltet viser sig at blive en af de koldeste, vi nogensinde har oplevet.

Om morgenen er vores drikkevand frosset til is, men inden længe står solen samarbejdsvilligt op og maler Sahara rød. Vi forbereder os mentalt på de kommende stressfyldte timer, vi skal tilbringe i Fiat'en for at komme tilbage på hovedvejen og videre rundt i Tunesien.

Den har klaret turen godt, vores lille bil, og vi er begyndt at holde af den. Nu skal den blot bringe os ud af ørkenen igen. Hjem fra et spændende eventyr, der ikke havde været helt det samme uden vores egen lille caffè latte-bil.

Det er kildens fortjeneste, at oasen er opstået her. Palmerne rundt om vandhullet tilbyder her midt på dagen svalende skygge fra den brændende ørkensol.

Her er ingen andre turister, så vi har det magiske vandhul helt for os selv. Vi hopper i og svømmer gennem et kort stykke af Sahara. 25 meter bryst i halvkogende vand inde i den største varme ørken på kloden.

Da solen står lavt på himlen, og skyggerne bag klitterne begynder at gro, myldrer det ind med firhjulstrækkere fra Douz. Vi lægger dem alle bag os, og i en lille karavane bestående af seks kameler rider vi et par kilometer gennem Sahara til det efterladte romerske fort Ksar Ghilane, som oasen er opkaldt efter.

En enkelt gang gør vores kamelfører holdt,